

Se svátkem Zvěstování Páně jsme vždy u zdroje všech ostatních svátků odkrývajících pokaždé nějaký aspekt vítězství Pána ve stvoření. Minulý rok jsme rozjímali o Mariině *Fiat*. Letošní březen pohledme tam, kam máme díky Marii volný přístup: do Srdcí Otce, Syna a Ducha Svatého – do tří a zároveň jediného Trojičného Srdce, v němž máme „odposlouchávat“, o čem rozmlouvá Otec se Synem a co Duch v našem srdci rozeznává k naší obživě.

Představme si pro právě řečené tento obraz: Když duše po smrti předstupuje před Boží Tvář, první, co nalezne a „spatří“ je **Otcovo Srdce** (v oslavení) **roztržené**: pravý Domov, který je pro příchozí duši dokořán jako brána otevřený! Duše sama chápe, může-li již vstoupit, nebo je-li třeba ještě „úpravy šatů“ ke svatební hostině ve výhni láskyplné očisty. Spolu (protože Otec a Syn jsou jedno) s tímto Otcovým Srdcem se k duši zároveň vystírá otevřená náruč **Ježíšova Srdce** (v oslavení) **probodeného**, ze kterého září plnost Božství i plnost Lidství: tedy duši zalévá Pánova svatost, na které smí mít podíl. A dále z této jednoty Srdcí Otce a Syna na duši (v hodině smrti v plnosti) jakoby „vytéká“ (v oslavení) **rozdrčené Srdce Ducha Svatého**, které chce duši definitivně uchvátit pro sebe, prostoupit ji láskou, která právě proto, že je rozdrčená, pronikne jako tekoucí voda všude, i do nejmenších pórů. Byť by v člověku zůstala v hodině smrti pro Světlo otevřená jen jediná ubohá skulina (zbytek dobré vůle) a vše ostatní bylo jako beton nepropustné, láska Ducha Svatého, protože je rozdrčená a tudíž „teče“, tu skulinu pronikne, otevře a uchvátí celého člověka pro nebe. Tak nás trojí objetí jediné Lásky jednou v plnosti prostoupí „zvenku“ i „zevnitř“.

My ale již svým pozemsky opakovaným *Fiat* (čemuž nás učí Maria) začínáme být do tohoto Trojičného objetí vtahováni, abychom ho zakoušeli již na zemi: totiž abychom rozpoznávali jeho tep, lásku, pomoc a přízeň doslova ve všem. Vše, co prožíváme, je dar – dokonce i to nejbolestnější je dar Trojjediného Srdce. Nelze slovy „vysvětlit“, proč existuje ve světě bolest, a zároveň je to přitom dar – to se dá pouze „zakusit“ srdcem (ve kterém tepou tři Srdce Boha trojí bolestí-láskou: probodenou, roztrženou a rozdrčenou). Ze zkušenosti se dá v srdci „pochopit“, jak Bůh věci prožívá, ale vysvětlit to nelze. Jen ten, kdo dokáže plakat se Srdcem plačícího Boha, ten, kdo dokáže krváčet se Srdcem krvácejícího Boha, ten, kdo už dokáže Božímu Srdci za všechno děkovat a za všechno ho chválit – ten rozumí (že i to nejbolestnější je dar), ale vysvětlit (to druhým) nedokáže! Rozumí také tomu, jak má osobní bolesti „vpouštět“ do bolestí Trojjediného Srdce, s „jistotou“, že budou (rány) oslaveny. Analogicky, čím je naše láska rozdrčenější, tím větší má moc kamenná srdce měnit na srdce z masa.

Pozorujme i my a mluvmě tedy s Pánem o svých nejrozličnějších bolestech, které nás bolí různorodě: jedna z životních bolestí třeba bodá, jiná nás zase trhá a další

možná drtí. Typ bolesti ukazuje, jak v nás žijí tři Srdce Trojice a jak nás tvarují v Lásku. Můžeme mít ale také „jen“ jednu jedinou centrální bolest, a ta během života nabírá na síle a stupňuje se. Pak je to jedno v nás žijící Srdce jakoby natřikrát mučené: stejný problém nás během života nejprve bodá, potom trhá a nakonec drtí – a třeba i v různém pořadí a v různých životních fázích. Ať tak či tak, bolesti života prorážejí naše srdce (stejně jako to Trojiční) a blahodárně z něj vyplavují krev. Naše krvácející srdce má stále více vrústat do intencí krvácení Božího Srdce, aby v nás nakonec krvácela Srdce Osob Trojice a naše láska tak byla plodná. Nevýslovné štěstí, když nežijeme sami sobě, ale žije v nás Trojice! Bůh do našeho srdce potom přichází jako přítel domů a chce si v nás odpočinout, objímat nás beze slov, což je dar nejvyšší! Když máme Dárce, nepotřebujeme dary, neboť Dárce je dar sám!

A tak, máme-li Dárce – Trojjediné Srdce – všechno, co se nám přihodí, je darem, neboť je s námi On – Láska. Ježíšovo Srdce se nám stále znova a znova takto dává; Otcovo Srdce v nás stále více žije: a tím se my stáváme stále plněji otci a matkami, probodenými, roztrženými, rozdrcenými pro ty, kteří jsou nám svěřeni. Začínáme také pomalu srdcem mluvit k nebeskému Otci jako Ježíš, který se v nás stane zcela přirozeně slovem pro svého Otce – to umožňuje tichý Duch Svatý, který nás k tomu proměňuje. Tak jsme denně vybaveni pro všechno, co od nás Pán žádá a co vyžadují nejrůznější situace. Jen v Trojici máme přístup k plné lásce a srdcem rozumíme bolestem, které jsou nejvyšším darem. Nejvyšší bolest – nejvyšší plodnost – nejvyšší oslavení Lásky. Děkujeme Marii, že se jako Královna Srdcí Otce, Syna a Ducha s námi o jejich lásku dělí a přeje nám nejvyšší štěstí. Vyprosme si u ní, aby nás učila stále plněji Trojiční Srdce objímat a zároveň v jeho středu žít. Každému tu milost uděluje neopakovatelně a jedinečně. Ať tak postní doba otevře bezednou Hlubinu Lásky, po které naše srdce prahnou.

S. Luisa Karczubová

„Ať s darem křesťanské lásky plníme Kristova přání. Kdo může vystihnout pouto Boží lásky? Kdo je schopen vyjádřit vznešenost jeho krásy? Výše, na kterou uvádí láska, je nevýslovná. Láska nás spojuje s Bohem, láska přikrývá všechny hříchy, láska všechno snáší, je trpělivá, není v ní nic nečistého, nic domýšlivého, láska nezná rozkol, nevzpouzí se, všechno koná ve svornosti; láskou se všichni vyvolení Boží stali dokonalými, nic není Bohu milé bez lásky! Všechna pokolení od Adama až po tento den pominula, ale ti, kteří byli z Boží milosti dokonalí v lásce, mají místo mezi zbožnými; a ty uvidíme, až přijde Kristovo Království. Je totiž psáno: Vejděte na chvíli do svých komůrek, dokud nepřijde má spravedlnost; a vzpomenu si na dobrý den a vzkřísím vás z vašich hrobů.“ (Z listu svatého Klementa I., papeže, Korintánům)

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Neobávejme se pokoření a prosme Pána, aby nám nějaké poslal. Budeme tak pokornější a lépe se připodobníme Ježíši. Křtitelova práce nespočívala ani tolik v hlásání Ježíše, který přichází, jež mělo připravit lid, nýbrž ve vydávání svědectví o Ježíši Kristu, a to vlastním životem. Svědčil o cestě, kterou si Bůh zvolil k naší spáse – cestě pokoření. Jak Jan, tak Ježíš byli vystaveni pokušení pýchy a marnivosti – Ježíše pokoušel ďábel v závěru jeho postu na poušti, Jan by na otázku učitelů Zákona, zda je Mesiášem, mohl odpovědět, že je „jeho ministrem“, avšak „pokořil se“. Oba požívali vážnosti u lidu a jejich kázání mělo vliv. Oba však zakusili chvíle ponížení, jakousi „lidskou a duchovní depresi“ – Ježíš v Getsemanské zahradě a Jan ve vězení, kde se o něj pokoušela pochybnost, zde Ježíš skutečně je Mesiáš. Oba nakonec skončí velice ponižujícím způsobem. Prorok, veliký prorok, největší mezi narozenými ze ženy – jak ho nazývá Ježíš – a Boží Syn si zvolili cestu pokoření. Ukazují na ni a my, křesťané, se po ní máme vydat. Také v blahoslavenstvích se zdůrazňuje, že jde o pouť pokory.

